

6. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо реформи патентного законодавства: Закон України від 21 липня 2020 р. № 816-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/816-20>

7. Про охорону прав на винаходи і корисні моделі: Закон України від 23 грудня 1993 р. № 3769-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3687-12>.

8. Звіт про виконання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом за 2023 рік. URL: https://eu-ua.kmu.gov.ua/wp-content/uploads/Zvit-pro-vykonannya-UA-za-2023-r._UA-.pdf

9. Директиви 98/44/ЄС Європейського парламенту та Ради від 6 липня 1998 року про правовий захист біотехнологічних винаходів. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex%3A31998L0044>.

Пивовар І. В., кандидат юридичних наук, старший викладач кафедри права та публічного управління Житомирського державного університету Імені Івана Франка, м. Житомир

Проблеми правового регулювання аліментних зобов'язань в Україні

На сьогодні, проблеми правового регулювання аліментних зобов'язань в Україні є дуже актуальним. По – перше, проблемні аспекти стягнення аліментів, передбачені в ч. 2 ст. 191 Сімейного кодексу України він передбачає можливість притягнення судом до сплати аліментів, але більше, ніж за десять років, позивач повинен надати суду докази, що він вживав заходи щодо одержання аліментів з відповідача, але не отримав їх у зв'язку з ухиленням відповідача від сплати аліментів [1].

В Україні діє Сімейний Кодекс України в якому чітко регламентовано в розділі 15 статті 182 по статтю 197 про сплату аліментів. На разі є багато випадків не сплати аліментів, одним із батьків. Але на це є свої підстави.

Тому дуже часто, на практиці виникають проблеми з виконанням судового рішення про стягнення аліментів. А саме обставини, які перешкоджають стягненню можуть виникати як до винесення рішення про стягнення аліментів так і після прийняття судом рішення чи винесення наказу своїх обов'язків щодо сплати аліментів.

На разі коли діє Воєнний стан в Україні багато осіб виїхали за кордон і не вважають за потрібне сплачувати аліменти на дитину. Спираючись на те, що вони не мають можливості.

Законодавець вважає, що однією з проблем є несплата аліментних зобов'язань платника – ухилянта, який тимчасово або постійно перебуває в іншій державі. Ми вважаємо, що це є порушенням законодавства, тому потрібно таких осіб притягувати до відповідальності. А саме:

1. Громадські роботи на строк від 80 до 120 годин;
2. Арешт на строк до 3 місяців;
3. Обмеження волі на строк до 2 років [2, с. 95].

Ми пропонуємо, що найкращим способом врегулювання даного питання є досягнення домовленості між батьками дитини, адже при цьому не потрібно витратити кошти на адвокатів. Але бувають випадки коли особи між собою не можуть домовитись і тому єдиним способом досягнення виконання аліментних зобов'язань є подання позовної заяви до відповідного до суду за місцем проживання дитини або місцем реєстрації особи (батька) – платника.

Сама сума сплати коштів на утримання дитини може встановлюватися за домовленістю між батьками [3].

Також дуже важливим питанням є, обов'язок утримувати дитину до досягнення нею повноліття. Цей обов'язок має важливе значення для забезпечення належного рівня життя дитини, зокрема її харчування, виховання та розвитку. Але трапляються випадки ухилення батьків від виконання цього обов'язку, що призводить до необхідності примусового стягнення коштів на користь дитини.

В статті 179 Сімейного кодексу України зазначено правовий режим аліментів, одержаних на дитину. А саме те, що аліменти є власністю дитини, тому вони повинні бути використані виключно в інтересах дитини та на її потреби.

Зазначимо, що в статті 178 Сімейного кодексу України чітко вказано, що прибуток який одержаний від використання майна малолітньої дитини, батьки мають право використовувати на виховання та утримання інших дітей та на невідкладні потреби сім'ї. Доходи дитини повинні витрачатися батьками не тільки на її потреби, а також на утримання та виховання інших дітей. Щодо неповнолітньої дитини, то неповнолітня дитина віком від 14 до 18 років самостійно розпоряджається своїми доходами відповідно до положень статті 32 Цивільного кодексу України [2].

Якщо заборгованість по аліментам виникла в результаті тяжкої хвороби платника аліментів або іншою обставиною, яка має істотне значення, за рішенням суду його може бути звільнено від сплати такої заборгованості або вона може бути зменшена. В суді ці обставини потрібно довести належними доказами (наприклад довідка лікаря).

Отже, можемо сказати що, до одних із основних проблем, які існують на сьогоднішній день щодо невиконання аліментних зобов'язань, належать визначення доходів платника аліментів, за відсутності офіційного його працевлаштування або навмисного приховування доходів. Але це питання потрібно постійно удосконалювати та брати гарний досвід з інших країн. Які постійно вирішують дане питання не сплати аліментних зобов'язань шляхом удосконалення в нормативних актах.

Список використаних джерел:

1. Сімейний кодекс України: Закон України від 10 січня 2002 року № 2947-III URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2947-14#Text> (дата звернення 04.04.2024)

2. Дутко А.О. Сімейне право України: підручник. Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2018. 480 с.

3. Право, суспільство, держава: Актуальні проблеми сучасності. Матеріали Всеукраїнської заочної науково-практичної конференції студентів старших курсів правничих вишів та факультетів (Харків, 21 грудня 2020 р.). – Х. : Інститут підготовки юридичних кадрів для СБ України НЮУ імені Ярослава Мудрого, 2020. –203 с

Циганчук Н. А., кандидат юридичних наук, доцент кафедри правознавства Поліського національного університету, м. Житомир

Окремі проблеми реалізації вагітними жінками права на працю в умовах воєнного стану

Конституція України є основним законом який закріплює різноманітні права і свободи громадян у різних сферах, зокрема і у сфері праці. Конституційні норми є нормами прямої дії, які гарантовані державою та мають реалізовуватися у повній мірі. У зв'язку із введенням правового режиму воєнного стану можуть громадяни можуть бути обмежені у деяких правах та свободах, але це не стосується реалізації права на працю, права на відпочинок, права на соціальний захист та права на страйк для захисту своїх економічних та соціальних інтересів (ст.ст. 43, 44, 45, 46 КУ) [1].

Згідно із підпунктом 5 пункту 1 статті 6 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» [3] у вищезазначеному Указі Президента України міститься перелік конституційних прав і свобод людини і громадянина, які тимчасово обмежуються через війну та зазначено строк дії цих обмежень, як для громадян України так і для юридичних осіб. Слід зазначити, що такі обмеження згідно норм міжнародного права не вважаються порушеннями конституційних прав і свобод громадян тих держав, де ведуться воєнні дії. Про це свідчить і практика Європейського суду з прав людини.

Запровадження воєнного стану вимагало від Верховної Ради України негайного прийняття цілого ряду законодавчих актів для регулювання